

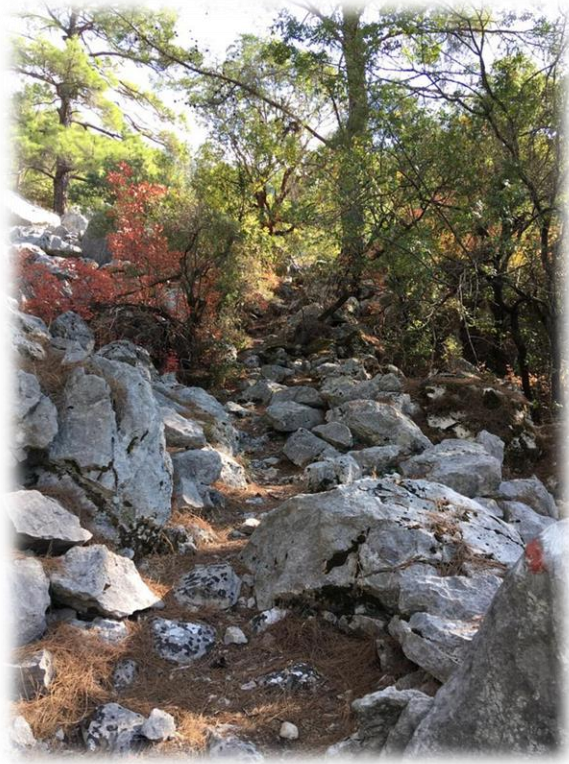
kwam onder Romeinse invloed vanaf het jaar 168 v.Chr., maar bleef onafhankelijk en werd een van belangrijkste Lycische steden. Uiteindelijk lijft keizer Nero de stad in en de stad blijft tot in de Byzantijnse tijd bewoond. Uit de Byzantijnse periode zijn een basiliek en een klooster bekend.

Zaterdag 20 november 2021

Van : Delikkemer
Naar : Patara
Afstand : 12 km
Stijgen : 100 m
Dalen : 300 m
Duur : 5 uur

De bus zet ons af net boven de baai van Firnaz. We klimmen langzaam langs een aquaduct uit de Romeinse tijd en genieten van de magnifieke zichten over de baai onder ons. Het aquaduct van Patara werd gebouwd tijdens het bewind van Claudius en gerenoveerd/deels herbouwd onder Vespasianus na een aardbeving. Het vervoerde water uit bronnen nabij het

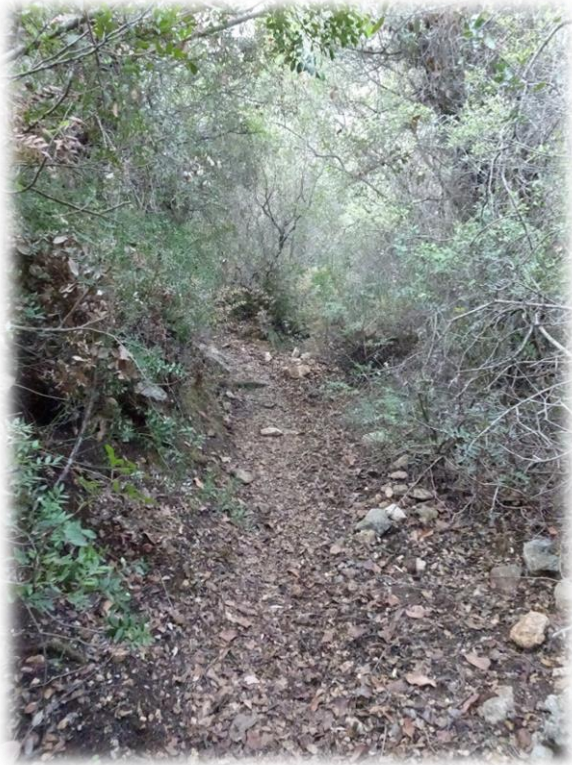
dorp Islamlar op 680 m boven zeeniveau over een afstand van 22,5 km naar Patara op 50 m boven zeeniveau. Het aquaduct omvat vijf bruggen en een stuk onder druk staande leiding, een omgekeerde sifon die plaatselijk bekend staat als Delikkemer. Er lijken minstens twee fasen te zijn in de ontwikkeling van het aquaduct.

Geiten vindt men in Turkije overal. Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme

mensen gehouden, in plaats van koeien. Zij eet graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.

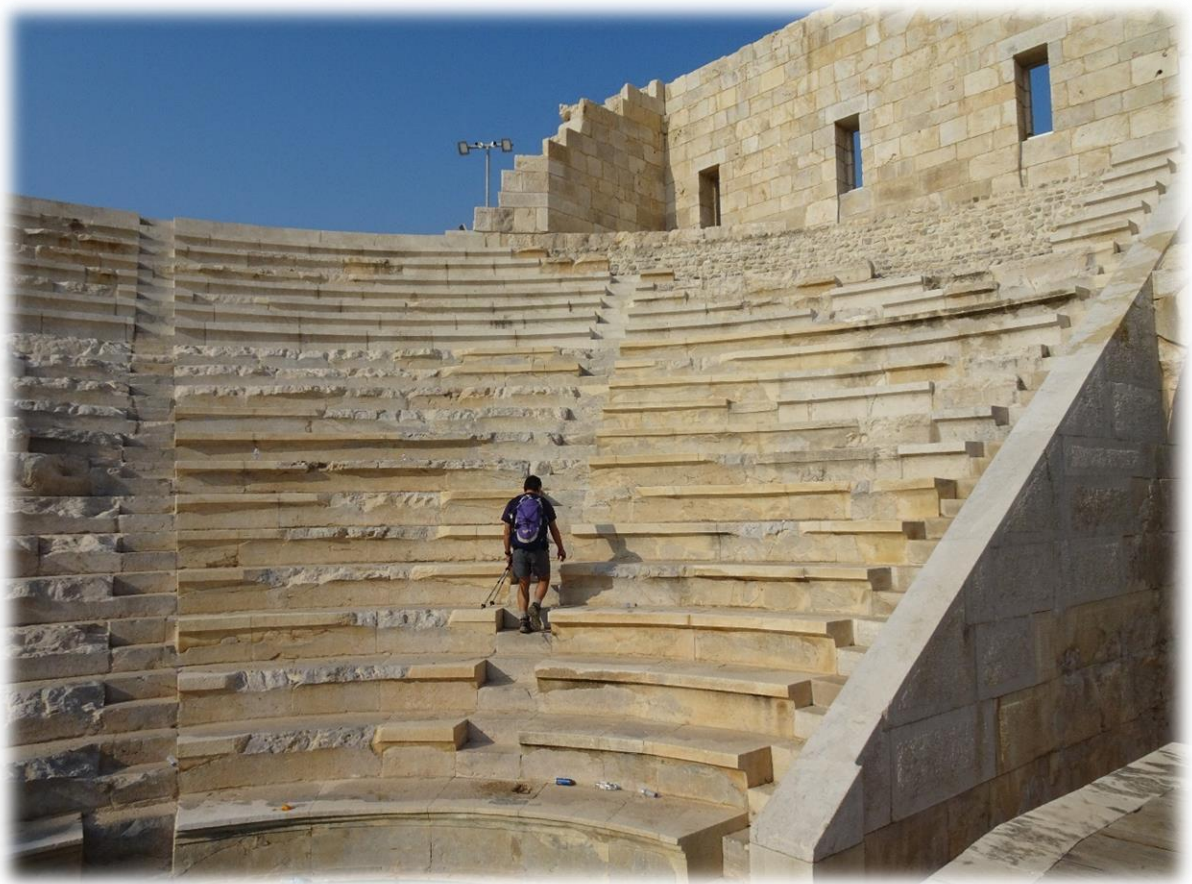
We eten wat lekkers in een plaatselijk dorpsrestaurantje.

Nadien wandelen we verder en brengen we een bezoek aan Patara, een oude stad in Lycië. De stad zou zijn gesticht door Patarus, een zoon van Apollo. Patara is tevens de geboorteplaats

van Sint-Nicolaas. Patara was een belangrijke handelsstad in de oudheid. Het is niet bekend wanneer de stad precies werd gesticht. . De nederzetting genoot van een natuurlijke haven.

Patara was een van de belangrijkste steden van Lycië. In het jaar 333 v.Chr. viel de stad in handen van Alexander de Grote, waarna het een speelbal werd van zijn generaals, de Diadochen. Daarna werd het Romeins. De stad werd via een aquaduct van water voorzien.

Volgens het Nieuwe Testament deden de apostelen Paulus en Lucas de stad aan om van boot te veranderen. De stad werd al zeer vroeg christelijk. Na oorlogen tussen de Seltsjoeken en de Byzantijnen werd de stad in de 11e eeuw verlaten.

De haven is inmiddels verzand en dichtgegroeid. Het theater heeft een omvang van 80 meter en het aantal zitplaatsen is verdeeld over 30 rijen. Buiten de stad zijn vele sarcofagen te vinden en binnen de stadsmuren resten van sculpturen, een thermen, tempels, altaren, voetstukken en wegen.

Over een kasseiwegje gaat het verder naar het zandstrand van Patara. Het is één van de langste stranden van Turkije (22 km) en onderdeel van een nationaal park. Het strand wordt weleens het rustigste en een van de mooiste stranden van Turkije genoemd. Het kent een rijk

vogelleven en is de nestplaats voor de bedreigde Caretta Caretta schildpad (ook wel de Middellandse zeeschildpad genoemd).

Zondag 21 november 2021

Van	: Kilicli
Naar	: Aperlai
Afstand	: 8 km
Stijgen	: 100 m
Dalen	: 400 m
Duur	: 5 uur

Op weg naar het begin van onze wandeling wordt de rijbaan versperd door een kudde geiten. De herder probeert ons duidelijk te maken hoeveel geiten hij heeft.

Meestal trekt men de neus op voor het eten van geitenvlees. Evenwel is een stoofpotje van geit best wel lekker als men weet hoe je het dient klaar te maken.

We bezoeken een oude nederzetting in de buurt van het dorpje Kilicli. In de nederzetting treffen we nog de restanten van een kerk aan, meerdere graven en waterputten. Alle graven zijn opgebroken door rovers. Het gebeurde immers meermaals dat men goud en sieraden bijzette in het graf van de overledene.

Op de bovenste foto is te zien dat een deel van het graf omver werd geduwd. Volgens onze Turkse gids is dit nog maar een paar jaar geleden gebeurd door rovers die hoopten dat er goud onder de steen zou liggen.

Dit is een van de wateropslagplaatsen die nog bewaard gebleven zijn.

De kerkruïne.

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Turkije. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder. Een goede manier om een cactusvijg te eten

zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

Ook steeneiken treft men hier veelvuldig aan. De steeneik is een boom uit de napjesdragersfamilie. Deze van nature in Zuid-Europa voorkomende, groenblijvende eik

wordt veel aangeplant als sierboom en ter beschutting, vooral in kuststreken. De boom is bestand tegen de zilte zeewind en de luchtvervuiling in de stad. In Nederland en Vlaanderen is de boom matig winterhard.

De steeneik kan dertig meter hoog worden, maar blijft meestal veel lager. In rotsachtige gebieden blijft de eik vaak struikvormig. De steeneik levert zeer hard, zwaar hout, in kleine afmetingen, dat azijnhout genoemd wordt, waarschijnlijk afgeleid van azinheira, de naam van de boom in het Portugees. Het leent zich voor onderdelen die zwaar belast worden zoals in de

wagenmakerij en in windmolens voor de kammen van de wielen. Het hout wordt ook als brandhout zeer gewaardeerd. De vruchten van de steeneik zijn, wanneer ze zijn geroosterd, eetbaar. Verder worden ze in Spanje en Portugal gebruikt als voer voor het Iberische varken, dat naar zeggen zijn smaak ontleent aan de eikels waarmee het wordt gevoerd.

Op onze route hebben we geen akkers aangetroffen met vijgencactussen, wel her en der wilde planten. Evenwel worden vijgencactussen ook gekweekt. Deze cactussen dienen als gastheer

voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen.

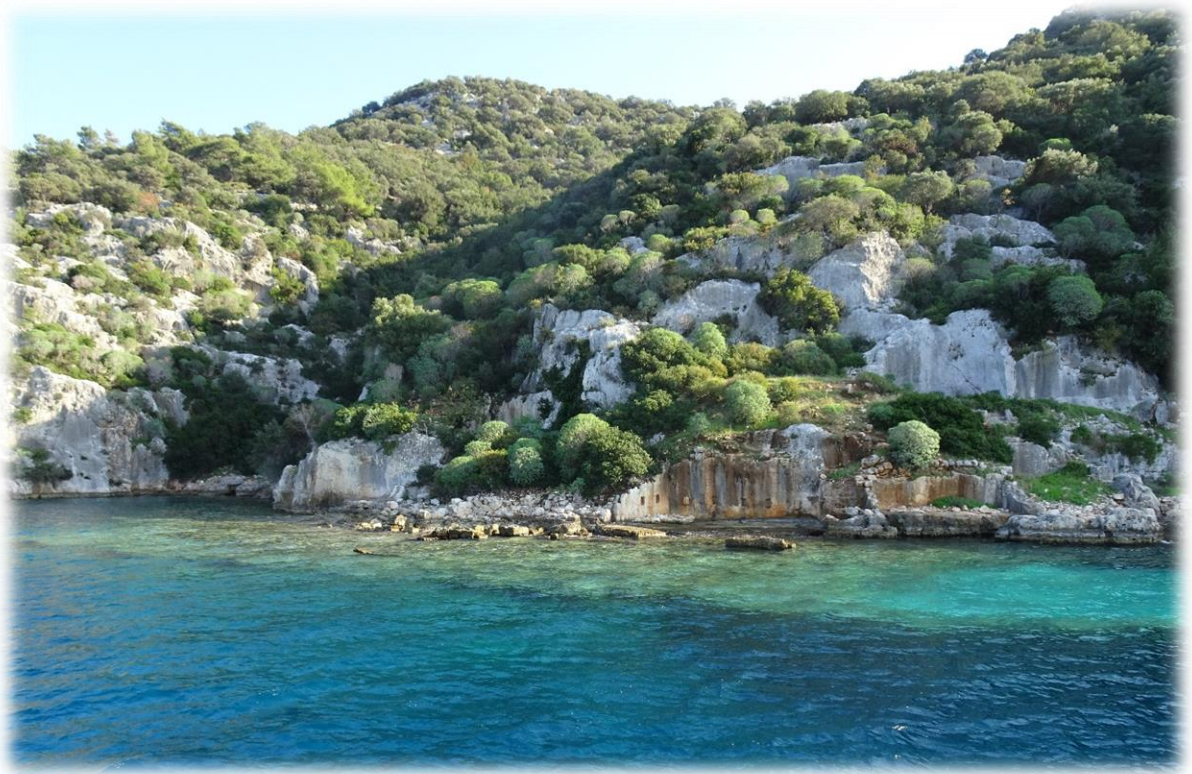
De kleurstof karmijn wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt

karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot de 19de eeuw werden cactussen dan ook gekweekt voor de karmijn. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

We eindigen onze wandeling in Aperlai en nemen daar een privéboot die onze gids voor ons heeft gereserveerd. Wij zijn er dus de enige gasten.

We eten op de boot waar men verse zeebaars heeft gebakken. Al vlug was al het bier op maar geen nood, na een telefoontje kwam er een speedboot met de nodige blikjes bier.

We trekken ook wat tijd uit om te zwemmen. Orhan geeft mij wat uitleg over het kasteel en het dorpje dat we straks zullen gaan bekijken.

Reeds van ver kunnen we het kasteel en het dorp zien.

Na het eten brengt de boot ons naar het eilandje Simena en bezoeken we er het dorpje Kaleköy dat enkel maar met de boot of te voet te bereiken is.

Het dorpje heeft een kasteelruïne en een moskee. We bezoeken beiden.

Een moskee is een gebedshuis binnen de islam. Een moskee kan ook een school zijn, een vergaderplaats, een sociaal centrum of een rechtbank. Moskeeën ontstonden om te worden gebruikt voor verschillende publieke functies: militaire, politieke, sociale en educatieve.

Scholen en bibliotheken waren vaak gekoppeld aan middeleeuwse moskeeën. De moskee fungeerde in vele islamitische landen voor de invoering van het seculier recht ook als Hof van Justitie. Ondanks dat veel sociale, educatieve en politieke functies van de moskee zijn overgenomen door andere instellingen blijft het een centrum met grote invloed.

Omdat het gebed centraal staat kunnen moskeeën sober van opzet zijn, maar vaak zijn het gebouwen met een uitgesproken architectuur. Bij de moskee staan een of meer lange, smalle

torens: de minaretten. Deze verschenen vanaf het einde van de 7e eeuw. Vanaf een minaret roept de meuzzin vijf keer per dag op tot het gebed. In Marokkaanse moskeeën speelt het getal 5 een belangrijke rol, vanwege de vijf zuilen van de islam.. Turkse moskeeën zijn traditioneel vaak geënt op de regelmatige achthoek (octagon).

Binnenin de moskee is veel aandacht besteed aan de verlichting; er zijn geen zitbanken, maar men knielt neer op tapijten of matten. Men richt zich bij het bidden in de richting van Mekka.

Een muur in de moskee staat loodrecht op deze gebedsrichting. De mihrab is een nis in deze muur die de gibla aangeeft. Aan de kant van de mihrab kan ook een minbar, een soort preekstoel, zijn. Vanaf de minbar wordt de vrijdagse preek gehouden.

Traditioneel bidden mannen en vrouwen gescheiden van elkaar. Het op vrijdag gezamenlijk in de moskee bidden wordt als een verplichting beschouwd voor moslims.

We moeten nog een kleine klim maken om tot bij de autobus te geraken. Een oudere dame uit het dorp maakt ons duidelijk dat we te traag stappen en vraagt ons om haar door te laten.

Ook hier treffen we nog oude graven aan.

Ik vond het zeer fijn om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd.

De kleine pijntjes en ongemakjes die veroorzaakt zijn door het wandelen zullen spoedig vergeten zijn.

Ik hoop jullie allemaal terug te ontmoeten op een van mijn volgende reizen.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en Luc Bruneel